

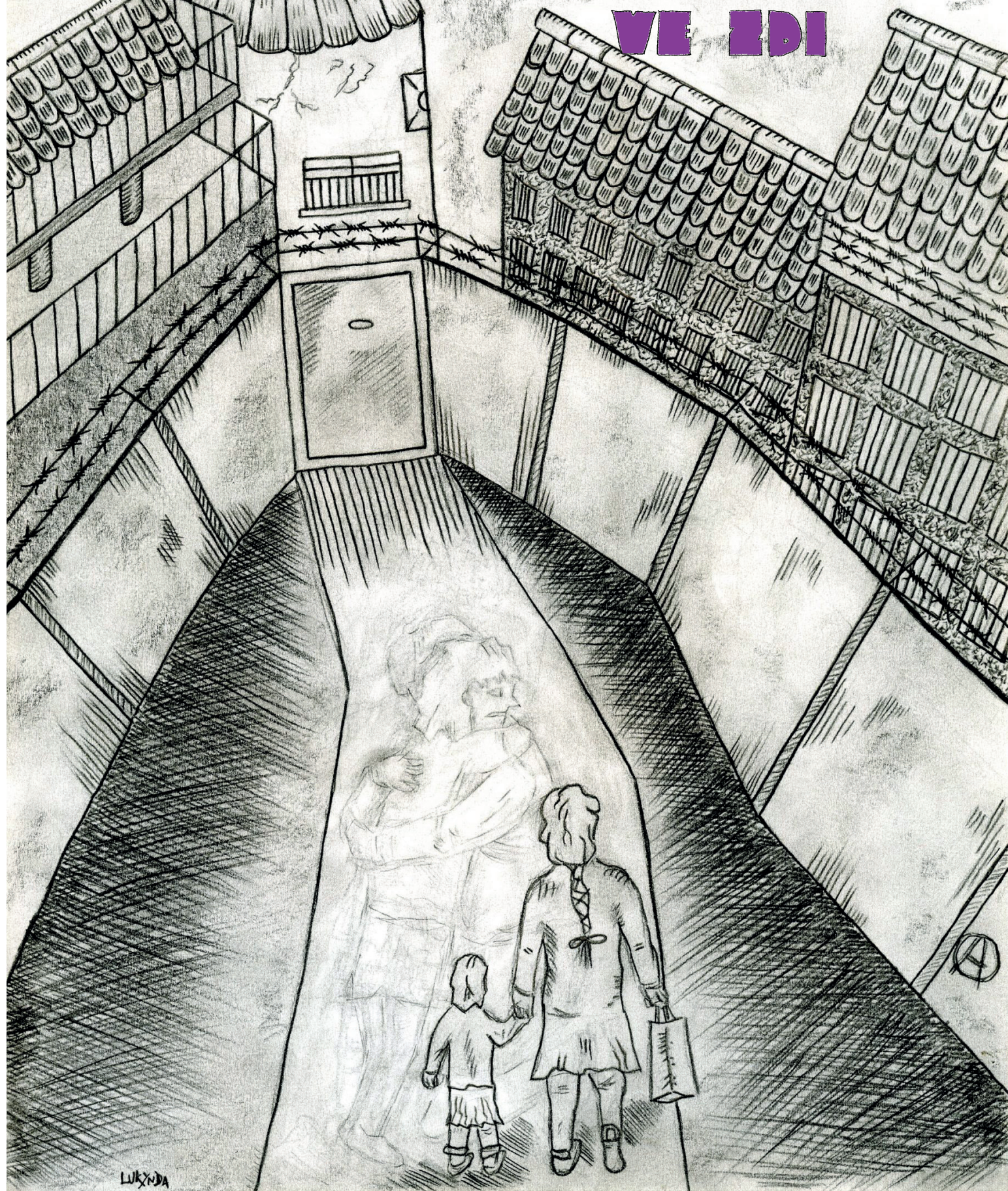
PROSINEC 2020

ČÍSLO 2

ZDARMA NEBO ZA
SOLIDÁRNÍ PŘÍSPĚVĚK

DÍRA

VE ZDI

ÚVODNÍK

V tomto čísle Díry jsme se chtěli zaměřit především na příbuzné a blízké vězněných osob. Chtěli jsme zprostředkovat, jak uvěznění svých blízkých prožívají, jaké jsou jejich každodenní boje a úvahy. Přímé svědectví od lidí, kteří mají tuto zkušenost, se nám podařilo zprostředkovat jen od několika lidí, ale stejně jako minule se nechceme omezovat jen na dané téma. Počítáme s prolínáním témat do dalších čísel našeho časopisu, a tak také v tomto čísle přinášíme další úvahy na téma práce, tentokrát té vězeňské. Také nám od minula přišla nějaká pošta přímo z věznic, takže tu s radostí otiskujeme texty lidí, kteří musí sedět v díře. Doufáme, že je to povzbudí k další tvůrčí činnosti a zamýšlení!

Básně v tomto čísle napsal Remízkař, který sice ještě sedí v díře, ale na „svobodě“ se mu mezitím prý narodil syn! Gratulujeme. Kresby, které vyzdobily celé číslo, jsme postahovali z blogu jednoho šikovného tatéra, který, stejně jako my, nemá rád vězení. Děkujeme, Lukyndo!

No a na závěr úvodníku bychom měli zmínit koronavirus a dění kolem něho, zejména to, které mělo zásadní dopad

na uvězněné. Kromě různých omezení už tak omezeného života v díře měl podle našich informací zásadní dopad zákaz návštěv a nedostatečná informovanost / ochranná opatření. Zákaz návštěv je samozřejmě asi nejbolestnější, protože pro vězněné je kontakt s jejich blízkými životně důležitý. Pokud je tento už velmi omezený kontakt znemožněn, je jasné, že to lidem v díře moc nepřidá. V „Itálii“ i jiných krajinách bylo hodně lidí, kteří si to nenechali líbit a pořádně to vedením věznic dali sežrat. Dali nahlas vědět, že se nespokojí s tím, být poslední z posledních.

Na to se dá zase jen říct: ZBOURAT VŠECHNA VĚZENÍ!

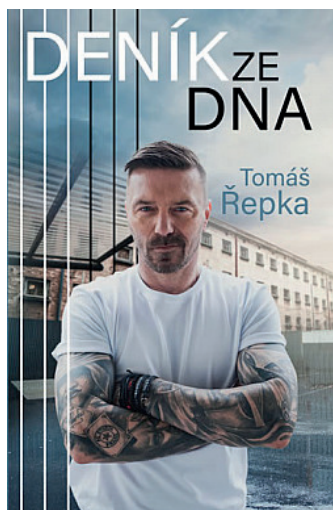
POZOR!!!

Změnila se nám doručovací adresa, neboť byl zrušen náš oblíbený a světoznámý prostor infocentrum Salé na pražském Žižkově. Tímto bychom rádi vyjádřili díky všem, kteří ho udržovali v chodu celá ta dlouhá léta. Psát nám ovšem můžete na adresu novou do zbrusu nového infocentra Pavlač, anebo na náš email (viz výše).

REDAKČNÍ KONTAKT:
DIRAVEZDI@RISEUP.NET

KORRESPONDENČNÍ ADRESA:
DÍRA VE ZDI
INFOPAVLAČ
ROHÁČOVA 20
130 00 PRAHA 3 – ŽIŽKOV

DENÍK ZE DNA – TOMÁŠ ŘEPKA

Bývalý fotbalový reprezentant, kapitán Sparty, hráč italské Fiorentiny a anglického West Hamu, legendární obránce Tomáš Řepka vydává svou nejosobnější zpověď. Během výkonu trestu si psal deník, který obsahuje exkluzivní svědectví o tom, jaké byly jeho poslední dny na svobodě a co se po její ztrátě odehrávalo v jeho nitru, jak velký náraz prodělal první dny za mřížemi, na

co myslel, k čemu se upínal a jak se ve vězení změnil...

V knize se dočtete o jeho každodenní rutině, o tom, jak si zvykal na vězeňskou stravu, jak musel přijmout omezení dosavadních hygienických zvyklostí, jak na něj reagovalo jeho nové okolí, jak se začlenil do pevně daných pravidel, do řádu věznice, co mu nejvíc chybělo a co mu dávalo naději...

JAK PŘEKONAT STRACH, ÚZKOST, PANIKU A FOBIE – DORIS WOLF

Bojujete s pocití úzkosti či záchvaty paniky? Máte strach z budoucnosti, ze samoty, z odmítnutí či selhání? Děsí vás výšky, psi nebo otevřená prostranství? Bojíte se nemoci a smrti? Trápí vás nepříjemné fyzické příznaky spojené s různými formami strachu?

Zachovejte klid, nejste ne-normální. Lehčí formou chronické úzkosti si ale-

spoň jednou za život projde každý čtvrtý člověk a skoro každého desátého jeho strach výrazně omezuje v každodenním životě.

Bez ohledu na váš věk nebo druh strachu pro vás máme dobrou zprávu – svůj strach můžete ovlivnit. Uznávaná psychologka vám v této knize vysvětlí, proč v určitých situacích pociťujete strach a jak jej můžete překonat. Vaše úzkosti jsou v podstatě zlozvyky, které se lze přeučit. V knize naleznete konkrétní účinné strategie, jak s nejčastějšími druhy strachu zacházet a jak je odbourat.

Přestaňte si ze života dělat peklo kvůli starostem, které většinou nejsou opodstatněné. S touto knihou se zbavíte věčného napětí a strachu. Čeká vás svoboda a spontánnost, budete moci naplno využít svůj potenciál a lépe si užívat života.

GANGY: VĚZEŇSKÉ, POULIČNÍ A MOTORKÁŘSKÉ – BARBORA VEGRICHOVÁ

Co to vlastně jsou gangy? Publikace představuje vybrané vězeňské gangy, jejich organizační strukturu, dynamiku, charakter a užívanou symboliku. Charakterizuje nejznámější skupiny hispánských, černošských i rasistických vězeňských gangů, stejně jako nejvlivnější pouliční a motorkářské gangy. Podrobným způsobem popisuje

rekrutační techniky, příčiny vstupu do gangu, členskou základnu i nejvýznamnější současné trendy.

Autorka vychází nejen z dlouhodobého studia této oblasti, ale i z empirického šetření realizovaného v prostředí českých věznic. Uvádí ilustrativní příklady imitace symboliky a postupů kriminálních gangů v českém prostředí a vliv tohoto koloritu na osoby ve výkonu trestu odnětí svobody.

PARALELNÍ SVĚT V BARVĚ – MIKOLA DZIADOK

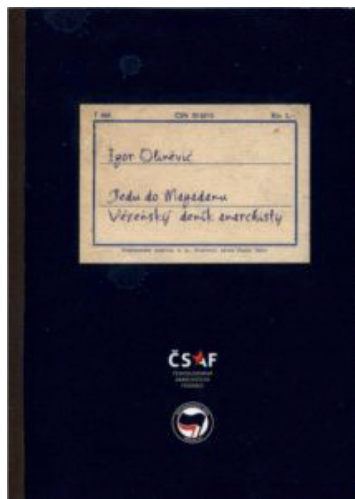

Kniha běloruského anarchisty, který byl pět let vězněm Lukašenko-va režimu. Kromě reflexe vězeňského pobytu měl autor touto knihou na mysli i vytvoření jakéhosi pomocného manuálu pro potenciální vězně. Mikola Dziadok (nar. 1988) byl v září 2010 zatčen a s řadou dalších anarchistů (například Igorem Olině-

vičem, jehož vězeňský deník Jedu do Magadanu vyšel v roce 2014) byli obviněni ze žhářského útoku na ruské

velvyslanectví, štáb běloruské armády, banku a kasino v Minsku. Odmítl žádat o prezidentskou milost, odseděl si celý trest a navíc půl roku za vzdor vůči vězeňské správě. V současnosti studuje a žije v Litvě a nadále se účastní protestních akcí v Bělorusku.

JEDU DO MAGADANU — IGOR OLINĚVIČ

Vězeňský deník běloruského anarchisty nikdy nesměl v Bělorusku vyjít. Přesto se šíří napříč anarchistickým hnutím a dva roky po zveřejnění byl přeložen už do osmi jazyků. Není to náhoda – kniha se čte jedním dechem, i když její autor není literát. Je to „jen“ anarchista.

V listopadu 2010 byl Igor Oliněvič v Moskvě zatčen

a ilegálně předán běloruské KGB. Obvinili ho z organizování útoku na ruské velvyslanectví v Minsku z léta téhož roku. Igor se nepřiznal, důkazy proti němu neexistovaly. Jediné, na čem veřejně trval, byly jeho anarchistické názory. V květnu 2011 byl odsouzen k osmi letům odnětí svobody. Ve vazební věznici běloruské KGB, zvané Amerikanka, prožil Igor půl roku. Jeho kolegy v cele byli obchodníci, politici, vyšetřovatelé prokuratury, účastníci protestních akcí... Jak řekl Igor v závěrečné řeči při svém soudním procesu: v Bělorusku se ve vězení může ocitnout kdokoli a každý. Jak a proč je to možné, o tom je Igorův deník.

Vězeňský deník pod názvem Jedu do Magadanu vyšel za pomoci běloruského Anarchistického černého kříže v roce 2012 a znovu v březnu 2013 v Rusku, pokaždé v nákladu 1000 výtisků. Stal se nejen dokumentárním, ale i literárním hitem. Kniha dostala cenu, která se v Bělorusku každoročně tak trochu samizdatově uděluje dílu vzniklému ve vězení – a tato kategorie je v Bělorusku při počtu vězněných zcela oprávněná a autorsky bohatá. Samotný Igor byl za to, že zveřejnil svědectví o policejním státu a své názory, ve vězení přiměřeně trestán: zakázali mu už tak hodně omezené dopisy, telefonáty, návštěvy... Na druhou stranu se díky solidaritě anarchistů z řady zemí stal jedním z nepřekládanějších současných běloruských autorů.

DENÍK KONFIDENTA — SERGEJ GAVRILIN

V roce 2009 se na webu objevil následující text: „Jmenuji se Sergej Gavrilin. Je mi 26 let. Žiju v Gomelu. Téměř čtyři roky jsem byl tajným spolupracovníkem běloruské KGB. Byl jsem infiltrován do veřejně-politických kruhů Bělorus-

ka s cílem získat informace zajímaví KGB a také získat vliv na společensko-politické procesy. Během tajné spolupráce jsem si vedl deník o své činnosti. Z tohoto deníku činím veřejný majetek. Samozřejmě to také znamená, že pro KGB dál nechci pracovat. Prosím, aby byl deník šířen všemi možnými způsoby.“

V předmluvě k českému vydání její autor píše:

„Když se na Deník dívám z čistě osobního hlediska, ještě dnes v něm nacházím důležitý argument ve prospěch toho, že mé již šestnáct let staré rozhodnutí odejít z Běloruska bylo správné. Odjížděl jsem totiž nejen kvůli starosti o vlastní mravní bezúhonnost: už nějakou dobu jsem měl pocit, že s Lukašenkem se nebojuje vážně, že takzvaná demokratická opozice boj proti němu spíše předstírá.

A právě to byl ten nejdůležitější ‚objev‘ Deníku. Zatímco o metodách KGB veřejnost jakési povědomí již měla, o stinných stránkách ‚boje za demokracii‘ mohla jen něco tušit – a zde od člověka ‚zevnitř‘ najednou měla informaci o tom, že podstatou politiky jako takové nejsou ‚ideály‘, nýbrž v první řadě peníze a s nimi spojené intriky, a že korupce v řadách opozice není o nic menší než ve státních mocenských strukturách.

Není náhodou, že Deník vyvolal u opozičních politiků nevoli a opovrhlivé komentáře o jeho autorovi. ‚Nesmíte věřit donašečů, ‚Jednou kágébák, vždycky kágébák‘, ‚Deník je napsán na zadání KGB, aby zdiskreditoval opozici a upevnil víru ve všemocnost tajných služeb‘, ‚Autorovi šlo jen o to, aby utekl na Západ‘ – to byly typické reakce opozičních politiků na Deník konfidenta.

Obzvlášť byli samozřejmě pobouřeni ti, o nichž se v Deníku přímo píše, to znamená političtí aktivisté z Gomelu, druhého největšího města Běloruska, z něž autor pochází. Jako čtenář jsem litoval, že nemám osobní zkušenost s žádným z jmenovaných, abych si je mohl porovnat s jejich popisem u Gavrilina. I když v hloubi duše jsem věděl, že namísto Gomelu by v Deníku mohl být uveden Brest,

Minsk nebo jakékoli jiné běloruské město. Jména nejsou nakonec až tak důležitá: důležitá je samotná logika jednání postav tohoto smutného příběhu, který je do jisté míry i příběhem mým. Ano, mohlo se to stát mně – kdoví, jestli se něco podobného nemůže stát i tobě, čtenáři.“

